

ких громадян за кордоном, здійснення контролю за приватними організаціями з працевлаштування, проведення експертних оцінок наслідків трудової еміграції та імміграції для України;

– розробити відповідні поправки до кримінального кодексу України з метою підвищення відповідальності за стихійну (нелегальну) міграцію, приховане вербування та контрабанду робочої сили;

– організувати діяльність аташе з працевлаштування при українських дипломатичних місіях за кордоном для підвищення соціальної захищеності наших працівників – мігрантів;

– створити через телебачення, радіо, центри зайнятості всіх рівнів діючу інформаційну мережу для ознайомлення громадян України з можливостями працевлаштування за кордоном.

– створити інформаційну мережу, яка буде ефективно діяти для ознайомлення українців з можливостями працевлаштування за кордоном [1].

ЛІТЕРАТУРА

1. Про трудящих – мігрантів: Конвенція МОП від 24.06.1975 року.
2. Леонтенко О.Г. Проблеми становлення й розвитку трудової еміграції з України / О. Г. Леонтенко // Україна: аспекти праці: науково-практичний та соціально-політичний журнал. – 1999. – № 5 – С. 28–32.
3. Гнибіденко О.І. Проблеми трудової міграції в Україні: прихована реальність / О.І. Гнибіденко // Дзеркало тижня. – 2009. – № 15. – С. 25–27.
4. Малиновська О., Петрова Т., Позняк О., Чехович С. Дослідження ситуації у сфері трудової міграції: Україна (аналітична доповідь). – К., 2009 – С. 37–51.
5. Міністерство фінансів України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.minfin.gov.ua>.
6. Державний комітет статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ukrstat.gov.ua>.

О. Глинська,

магістрант факультету економіки і менеджменту

Науковий керівник: О. А. Мартинюк,

кандидат економічних наук, доцент,

Міжнародний гуманітарний університет

ЗАСТОСУВАННЯ КІС У ЛОГІСТИЦІ

Інформаційна логістика, безпосередньо пов'язана з обробкою зростаючого обсягу інформації, необхідної для планування і контролю логістичних заходів, а також з розвитком комунікацій і комп'ютеризацією господарської діяльності. Вона являє собою управління інформаційним потоком на підприємстві [1, с. 275].

Корпоративне управління визначається як система взаємовідносин між акціонерами, радою директорів і правлінням, визначені статутом, регламентом і офіційною політикою компанії, а також принципом верховенства права на основі прийнятої бізнес-моделі .

Бізнес-модель – це опис підприємства, як складної системи, із заданою точністю. У рамках бізнес-моделі відображаються всі об'єкти (сутності), процеси, правила виконання операцій, існуюча стратегія розвитку, а також критерії оцінки ефективності функціонування системи. Форма представлення бізнес-моделі і рівень її деталізації визначаються цілями моделювання і прийнятою точкою зору.

Підприємства, відділення та адміністративні офіси, що входять до корпорації, як правило, розташовані на достатній відстані один від одного. Їхній інформаційній зв'язок один з одним утворює комунікаційну структуру корпорації, основою якої є інформаційна система.

Інформаційна модель – підмножина бізнес-моделі, що описує всі існуючі (у тому числі не формалізовані в документальному вигляді) інформаційні потоки на підприємстві, правила обробки та алгоритми маршрутизації всіх елементів інформаційного поля [10].

Інформаційна система (ІС) – це вся інфраструктура підприємства, задіяна в процесі управління всіма інформаційно-документальними потоками. Інформаційна модель включає в себе всі форми документів, структуру довідників і даних, і т.д. [4, с. 14].

Корпоративні інформаційні системи (КІС) – це інтегровані системи управління територіально розподіленої корпорацією, засновані на поглибленому аналізі даних, широкому використанні систем інформаційної підтримки прийняття рішень, електронних документообігу та діловодства. КІС покликані об'єднати стратегію управління підприємством і передові інформаційні технології [3, с. 15].

Корпоративна інформаційна система – це сукупність технічних і програмних засобів підприємства, що реалізують ідеї і методи автоматизації.

Комплексна автоматизація бізнес процесів підприємства на базі сучасної апаратної та програмної підтримки може називатися по-різному. В даний час поряд з назвою Корпоративні інформаційні системи (КІС) вживаються, наприклад, такі назви:

1. Автоматизовані системи управління (АСУ);
2. Інтегровані системи управління (ІСУ);
3. Інтегровані інформаційні системи (ІВС);
4. Інформаційні системи управління підприємством (ІСУП).

Головне завдання КІС – ефективне управління всіма ресурсами підприємства (матеріально-технічними, фінансовими, технологічними та інтелектуальними) для отримання максимального прибутку і задоволення матеріальних і професійних потреб усіх співробітників підприємства [10].

Корпоративні інформаційні системи за своїм складом – це сукупність різних програмно-апаратних платформ, універсальних і спеціалізованих додатків різних розробників, інтегрованих в єдину інформаційно-однорідну систему, яка найкращим чином вирішує в деякому роді унікальну задачу кожного конкретного підприємства.

Тобто, КІС – людино-машинна система та інструмент підтримки інтелектуальної діяльності людини, яка під його впливом повинна:

- I. Накопичувати певний досвід і формалізовані знання;

II. Постійно удосконалюватися і розвиватися;

III. Швидко адаптуватися до умов зовнішнього середовища і новим потребам підприємства.

У структурі будь-якого підприємства КІС можуть використовуватися такі технології:

- 1) управління даними (менеджмент даних – DM);
- 2) електронний обмін даними (електронний обмін даними – EDI);
- 3) штрихове кодування (штрихове кодування – BC);
- 4) штучний інтелект / експертні системи (штучний Intelligence / експертні системи – AI/ES);
- 5) дистанційний доступ і комунікації (remote access and communication – RA&C).

Інтенсивний розвиток і широке впровадження сучасних логістичних інформаційних технологій призвело до створення корпоративних систем управління підприємствами (КСУП) .

Сьогодні в світі набули поширення три основні концепції КСУП – планування ресурсів виробництва (Manufacturing Resource Planning – MRP II), планування ресурсів підприємства (Enter–prise Resource Planning – ERP) та планування ресурсів, синхронізоване зі споживачем (Consumer Synchronized Resource Planning – CSRP) [9, с. 46].

Перша концепція являє собою методологію детального планування виробництва, включаючи облік замовлень, планування завантаження виробничих потужностей і потреби у всіх ресурсах виробництва (матеріалах, сировині, комплектуючих, обладнанні, кадрах), планування виробничих витрат, моделювання виробничого процесу, його облік, планування випуску готової продукції, оперативне коригування плану і виробничих завдань.

Концепція ERP представляє собою методологію інтегрованого управління всіма сферами діяльності підприємства, включаючи виробничі потужності, матеріальні та нематеріальні потоки. До загальних функцій ERP-систем відносяться керівництво підприємством, фінансова діяльність, функції підтримки (інформаційне та технологічне забезпечення, робота з кадрами, діловодство, юридична діяльність), взаємодія з територіальними структурними підрозділами [2, с. 243].

Якщо розглянуті вище концепції орієнтовані на внутрішню організацію підприємства, **то основою методології CSRP** є інтегрування замовника або покупця в КСУП та забезпечення повного життєвого циклу товару – від проектування до післяпродажного обслуговування. Її сутність у тому, що інформація про клієнтів і їх запити включається в процеси виробничо– збутового планування підприємства, тобто відбувається перехід від планування виробництва до планування задоволення потреб клієнтів. З зазначеною концепцією тісно пов'язана технологія управління взаємовідносинами з клієнтами (Customer Relationship Management – CRM) [5, с. 371].

У центрі уваги CRM-системи знаходяться клієнти підприємства, а не його бізнес-процеси. При цьому в роботі з малою кількістю клієнтів (до тридцяти) використовують принципи клієнтинга. У взаємовідносинах з великою кількістю покупців використовують принципи теорії портфоліо, тобто аналіз портфеля

клієнтів з метою утримання або збільшення ринкової частки. Продовженням розвитку концепції CSR є стратегія ефективного обслуговування клієнтів (Efficient Consumer Responce – ECR) в логістичних каналах. Вона охоплює управління певною категорією продуктів, запасами та постачанням, а також інформацією [7, с. 11].

Стратегія ECR сприяє подоланню бар'єрів на шляху переміщення товарів частоті закупівлі від виробника до роздрібних посередників або організацій-споживачів, виключенню даремних дій, скороченню часу реакції на реальний попит, а завдяки цьому – зростанню рівня обслуговування клієнтів.

Слід зазначити, що автоматизація фінансово-господарської діяльності підприємств, впровадження КСУП, можлива на основі одного з двох підходів:

- I. поетапна розробка системи власними силами;
- II. закупівля та адаптація готової системи.

Найбільш привабливим здається перший шлях, для якого характерна розробка якісно нової програмно-апаратної бази з урахуванням потреб, особливостей і специфіки роботи фармацевтичного підприємства [8, с. 33]. Самостійна розробка системи, що відповідає сучасним вимогам КСУП, має на увазі зовсім інші форми організації праці. Вона вимагає істотного збільшення штату відділу програмних розробок, злагодженості та ефективності технології розробки. Наслідком цього стає залежність підприємства від конкретних розробників, оскільки крім них даної системи на ринку ніхто знати не буде. Крім того, для самостійної розробки необхідно не менше двох-трьох років і витрат, які значно перевищують вартість готових КСУП вітчизняних розробників і сумірних з вартістю впровадження зарубіжних систем [6, с. 37].

Під час вибору другого шляху, закупівлі та впровадження готової КСУП, необхідно вирішити кілька завдань. По-перше, встановити необхідну широту автоматизації. Так, якщо підприємству достатньо автоматизувати управління фінансовими потоками та облікові функції, то його вибір має зупинитися на локальних системах або на окремих модулях розглянутих систем управління, призначених для обліку по одному або декількох напрямках (бухгалтерія збут, складське господарство і т. п.).

По-друге, вибрати клас системи управління, оскільки, як було сказано вище, вони базуються на трьох основних концепціях. При цьому MRP II – системи найбільш актуальні для середніх підприємств, ERP – системи – для великих.

ЛІТЕРАТУРА

1. Василевський М. Ключові зони інформатизації у логістиці підприємств / М. Василевський // Вісник НУ «Львівська політехніка». – 2009. – № 424. – С. 274–279.
2. Василевський М. ERP в управлінні ланцюгами поставок / М. Василевський // Вісник НУ «Львівська політехніка». – 2010. – № 416. – С. 242–250.
3. Громовик Б. П. Логістичні рішення у збутовій діяльності фармацевтичних фірм / Б. П. Громовик // Фармацевтичний журнал. – 2001. – № 5. – С. 12–23.
4. Дарский А. Управление взаимоотношениями с заказчиками / А. Дарский // Корпоративные системы. – 2001. – № 3. – С. 13–17.
5. Чубала А. Співпраця учасників каналів дистрибуції в реалізації стратегії ефективного обслуговування покупців / А. Чубала // Вісник НУ «Львівська політехніка». – 2011. – № 416. – С. 370–375.

6. Горбачев О. Низкий старт «новой экономики» / О. Горбачев // Комп@ньоН. – 2013. – № 5. – С. 35–41.
7. Данилин А. В. Lotus Domino и Notes как технологии электронного бизнеса и управления знаниями / А. В. Данилин // Корпоративные системы. – 1999. – № 4. – С. 10–12.
8. Зелинский С. Виртуальный партнер / С. Зелинский // ММ. Деньги и технологии. – 2001. – № 1–2. – С. 32–35.
9. Марино Д. Электронная оплата счетов / Д. Марино // Журнал сетевых решений LAN. – 2011. – № 3. – С. 42–48.
10. Пересунько К. Применение КИС в логистике [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://iablov.narod.ru/igupit/kislec.htm>

*О. Дімова,
студентка V курсу
факультету економіки та менеджменту
Науковий керівник: О. А. Степаненко,
кандидат економічних наук, доцент,
Міжнародний гуманітарний університет*

СУЧАСНІ ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В МЕНЕДЖМЕНТІ

Менеджер будь-якого рівня, приймаючи рішення, ґрунтується лише на доступній йому інформації про предмет управління, тому від якісних характеристик цієї інформації, таких як адекватність, повнота, достовірність, своєчасність, несуперечність і тому подібне безпосередньо залежить ефективність його роботи. У сучасних умовах інформаційно-комунікаційні технології і системи гратимуть все більшу роль в досягненні стратегічних цілей компаній.

Вживані на підприємстві інформаційні технології і системи підтримують реалізацію тих або інших рішень менеджерів. Проте, у свою чергу, нові інформаційні системи і технології диктують свої специфічні умови ведення бізнесу, змінюють і компанії, і урядові організації. Але яких би консультантів в цій області керівник не притягав, остаточні рішення необхідно приймати йому особисто.

Менеджер повинен уміти отримувати максимальну вигоду з потенційних переваг інформаційних технологій. Він зобов'язаний мати достатні знання для того, щоб здійснювати загальне керівництво процесом застосування і розвитку інформаційних технологій в компанії і розуміти, коли потрібно додаткові витрати ресурсів в цій області або допомогу сторонніх фахівців [1].

Головна мета керівника, менеджера – прикласти максимум зусиль для того, щоб модель діяльності, яку він будує з метою вдосконалення свого бізнесу, наповнилася б за допомогою інформаційних технологій реальним змістом!

Продуктом діяльності управлінця, як відомо, являються рішення. Будь-яке управлінське рішення має постачальника або джерело інформації, адресата рішення і наслідку. Є три головні постачальники «сировини» для управлінських рішень – це: